

Pytania prejudycjalne

Czy art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że w przypadku towaru niewspólnotowego, który objęty był procedurą składu celnego i po jej zakończeniu otrzymał nowe przeznaczenie celne, naruszenie obowiązku zaksięgowania wyprawienia towaru ze składu celnego w przewidzianym do tego programie informatycznym już w momencie zakończenia procedury składu celnego — a nie dopiero dużo później — prowadzi do powstania długu celnego za ten towar?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo w dniu 28 stycznia 2011 r. — Amorim Energia BV przeciwko Ministério das Finanças e da Administração Pública

(Sprawa C-38/11)

(2011/C 130/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Amorim Energia BV.

Strona pozwana: Ministério das Finanças e da Administração Pública.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 TFUE oraz art. 65 TFUE (byłe art. 56 WE i 58 WE) sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego, takim art. 14 ust. 3, art. 89, 46 ust. 1 i 96 ust. 2 i 3 CIRC (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (kodeks podatku dochodowego od osób prawnych)), które w dziedzinie zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu ekonomicznemu wypłacanych zysków, pomimo że są zgodne z dyrektywą Rady 90/435/EWG⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r., nie umożliwiają spółkom będącym akcjonariuszami i rezydentami innego państwa członkowskiego uzyskania zwrotu podatku pobranego u źródła w tych samych okolicznościach, co spółki będące rezydentami portugalskimi, wymagając w tym celu większego minimalnego okresu posiadania minimalnego i większego minimalnego udziału w kapitale zakładowym, czyniąc bardziej długotrwałym lub niemożliwym zniesienie podwójnego gospodarczego opodatkowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 28 stycznia 2011 r. — Vorsorgekasse AG przeciwko Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Sprawa C-39/11)

(2011/C 130/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vorsorgekasse AG

Strona pozwana: Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Pytania prejudycjalne

Czy przepis, który zezwala zakładowemu funduszowi prewencyjnemu na inwestowanie majątku przyporządkowanego towarzystwu powierniczemu jedynie w jednostki uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych posiadających zezwolenie na sprzedaż w Austrii, jest zgodny ze swobodą przepływu kapitału ustanowioną w art. 63 i nast. TFUE?

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2010 r. w sprawie T-404/09 Deutsche Bahn AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 2 lutego 2011 r. przez Deutsche Bahn AG

(Sprawa C-45/11 P)

(2011/C 130/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Bahn AG (przedstawiciel: adwokat K. Schmidt-Hern)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie T-404/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 lipca 2009 r. (sprawa R 379/2009-1);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu, na mocy którego została oddalona skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 lipca 2009 r. dotycząca odrzucenia dokonanego przez nią zgłoszenia graficznego znaku towarowego składającego się z horyzontalnego połączenia kolorów szarego i czerwonego.

Wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które opiera w sumie na czterech podstawach.

Po pierwsze, Sąd przeprowadził analizę charakteru odróżniającego w odniesieniu do innego oznaczenia niż zgłoszony znak towarowy. Sąd nie rozpatrzył oznaczenia jako całości, tylko wziął pod uwagę ogólnie kombinację kolorów jasnoszarego i czerwonego w odcieniu używanym w sygnalizacji świetlnej. W niniejszej sprawie nie zostały uwzględnione osobliwości systematyki barw, mimo że konkretne określenie tych kolorów w spornym znaku towarowym stanowiło część zgłoszenia i konkretyzowało oznaczenie.

Po drugie, przy ocenie charakteru odróżniającego Sąd nie wziął pod uwagę, dla jakich konkretnie usług znak został zgłoszony, i rozważył niezdolność do podlegania ochronie w stosunku do zupełnie innych towarów. Rzekomy brak charakteru odróżniającego znaku został wywiedziony w zaskarżonym wyroku z faktu, że niektóre przedmioty tudzież towary są zwykle produkowane w rozpatrywanych barwach (części lokomotyw i szafki rozdzielcze przy trakcjach kolejowych, sygnalizacja ruchu, szlabany i znaki drogowe w zakresie ruchu kolejowego, jak również pociągi i krawędzie peronów). Zgłoszony znak towarowy nie został jednak zgłoszony dla tych towarów. Sąd nie wyjaśnił, dlaczego ewentualna niezdolność omawianego znaku do podlegania ochronie w odniesieniu do określonych towarów z zakresu ruchu czy też ruchu kolejowego, uzasadnia niezdolność do podlegania ochronie zgłoszonego usługowego znaku towarowego.

Po trzecie, przy ocenie charakteru odróżniającego omawianego znaku Sąd przyjął niewłaściwe podstawy prawne, ponieważ uznał charakter odróżniający znaków towarowych i znaków usługowych za identyczny. Sąd nie wziął pod uwagę, że różne kategorie oznaczeń niekoniecznie muszą być postrzegane przez odbiorców w ten sam sposób. O ile konsument nie jest być może przyzwyczajony do tego, by z samego koloru towarów lub ich opakowania, bez jakichkolwiek elementów graficznych czy słownych, wywodzić informacje na temat ich pochodzenia, zważywszy że towary i opakowania są zwykle barwne, o tyle w przypadku usług sytuacja wygląda zupełnie inaczej. Jako że usługi są ze swej natury bezbarwne, sposób postrzegania przez konsumenta barw w kontekście usług będzie całkowicie odmienny od sposobu ich postrzegania w związku z towarem. W rezultacie ocena charakteru odróżniającego kolorów musi się różnić w zależności od tego, czy mamy do czynienia z towarami czy z usługami.

Po czwarte, przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego konkretnego znaku Sąd wypaczył jednoznaczne okoliczności faktyczne i nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swego

wyroku. Sąd bez żadnego uzasadnienia stwierdził, że horyzontalne kolorowe paski stanowią powszechnie przyjęte elementy dekoracyjne nanoszone na pociągi. Pominęto przy tym, że w niniejszym przypadku chodziło o ocenę charakteru odróżniającego konkretnego kolorowego znaku towarowego, a nie o paski na wagonach kolejowych ogólnie. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił, że sporny znak towarowy został zgłoszony nie dla wagonów kolejowych, a dla usług należących do klasy 39. Wreszcie wnosząca odwołanie przedstawiła obszernie wywody dotyczące tego, że kolorowych elementów używanych w ruchu kolejowym nie można uznać za elementy dekoracyjne, a za wskazanie pochodzenia. Sąd w ogóle nie ustosunkował się do tych argumentów wnoszącej odwołanie.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-65/11)

(2011/C 130/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis, D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja zwraca się do Trybunału o:

— stwierdzenie, że poprzez brak zasięgnięcia opinii Komitetu ds. VAT oraz wydanie zezwolenia, by podmioty niebędące podatnikami tego podatku przystąpiły do zjednoczenia podatkowego, jak wynika to z decyzji nr VB91/347 z dnia 18 lutego 1991 r., Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹)

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE stanowi, że podatnikiem jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności. Artykuł 11 tej ustawy, że po konsultacji z komitetem doradczym ds. podatku od wartości dodanej (zwanym dalej „Komitetem ds. VAT”), każde państwo członkowskie może uznać za jednego podatnika osoby mające siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego, które będąc niezależne pod względem prawnym, są ściśle powiązane pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym.